

Zdeněk Rybák: Jak mi internet získal respekt

www.helpnet.cz: Internet a můj handicap – 2010

Šlapu si to holešovickým nádražím, které za ty roky, co odsud jezdím pravidelně do Vídně, znám lépe než svoje vlastní boty, když mi najednou někdo zařve do ucha: "Kam deš, mladej?" No nazdar, leknu se, zas jeden, co si myslí, že na nevidomého se musí řvát, aby pochopil, co se po něm chce. A proč mi proboha tyká? Známe se snad? Vlídne ale odpovím, že mířím na vlak do Vídně, co jede ze dvojky.

"Tak deme, já tam du taky," řekne a už mě tlačí před sebou. No to snad - říkám si, ale neprotestuju. Doufám, že se ho brzy zbavím. O tom, že by tohle individuum, ze kterého mocně táhne pivo a které se vyjadřuje hůř než prvňák, jelo také až do Vídně, silně pochybuju. "Divim se, že tě máti pustí samotného," konverzuje cestou k vlaku. Uchechtnu se, protože si vzpomenu, jak jsem loni mamce přes internet zajišťoval zájezd do Egypta a zjišťoval jí všechny informace od čísla pokoje až po barvu chlupů velblouda, na kterém se bude vozit a jak jsem jí doprovázel na letiště, protože v Praze se moc nepohybuje, ale nahlas řeknu: "Sem už velkéj kluk, ne?"

"To jo," řekne shovívavě chlápek a řihne si. "Najdem nějaký kupěčko a já ti pomůžu si sednout," řve dál. Pomyslím si, že na vlastní zadek si umím sednout sám, ale chlápkuvi slušně poděkuju.

Za chvíli už dorazíme do kupé, kde mnou mrští na nejbližší sedadlo. Pak mě ještě s jakousi samolibostí blahosklonně poplácá po rameni a řekne: "Ták, hezky sed', seš šikovnej. Já si teď budu číst." A v tom číst je snad slyšet hrdost na to, že on to umí a zároveň lítost, že já to podle jeho odhadu nepochoybně umět nemůžu.

Mám chuť mu jednu vrazit, ale ovládnou se. Ten člověk to přece myslí dobře a moje pocity by těžko pochopil, navíc by v pěstním souboji určitě vyhrál. Ale zoufale pánaboha přemlouvám, aby mi pomohl tomu primitivovi dokázat, že hůl v ruce neznamená prázdno v hlavě a že nevidomí nejsou takoví lazaři, jak si představuje. Jenže vypadalo to, že také pánbu v krizové situaci odjel na dovolenou a mě nic nenapadalo. Ale najednou tomu chlápkuvi zazvoní mobil. Zvedne ho a řve do něj ještě hlasitěji, než předtím na mě.

"Jasně, brouku, za chvíli sem u tebe v Třebovém, budu přesnej, neboj..." Cítím, že přichází moje chvíle. "Jestli jedete do Třebové, tak tenhle vlak tam nestaví."

"Co kecáš, nestaví! Jasně, že tam staví," rozkřikne se na mě. Jenže za chvíli průvodčí sděluje chlápkuvi totéž: "Následující stanice je Brno hlavní nádraží," prohlásí a je vymalováno.

"No to se na to...", uleví si chlap a já začnu tahat z batohu notebook. "Jestli chcete, najdu vám spojení z Brna do Třebové," povídám ledabyle.

"Ale ne, kašli na to, já už do tý Třebové nepojedu," odsekne.

"Takže vám najdu spojení z Brna zpátky do Prahy," ptám se neodbytně.

"To sem teda zvědavej," zavrčí nedůvěřivě.

Připojím mobil a otevřu stránky známé žluté firmy. Signál zoufalý, ale brzy hlásím: "Máte štěstí. V devět vám jede bus, krásně ho stihnete a mají tam volné místo. Chcete ho zarezervovat? Přejete si vědět, jaký budou promítat film?"

"Individuum váhá, ale pak řekne: "Tak mi to teda kup, jestli to dokážeš."

"Jasně," řeknu teď už se zřejmou převahou. "Lístek tě bude stát dvě kila," oplatím mu tykání a nadiktuju mu číslo rezervace. Podá mi tři stovky.

"Tady máš, študente, premiante, tu stovku máš za to, žes mně zachránil život." Hrne se ke dveřím. Vlak zastavuje. Ještě mě plácne po rameni, ale chutná to jinak. Je v tom respekt, že umím něco, o čem jemu se ani nezdá.